

STEPHEN FLORIDA

GABE HABASH

STEPHEN FLORIDA

Vertaling Joris Vermeulen

Nieuw Amsterdam

De vertaler ontving voor deze vertaling een werkbeurs
van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste druk september 2018
Tweede druk november 2018

Oorspronkelijke titel *Stephen Florida*. Coffee House Press, Minneapolis

© 2017 Gabe Habash

© 2018 Nederlandse vertaling Joris Vermeulen / Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Karl Engebretson

Omslagbewerking image realize

Omslagillustratie © George Boorujy

NUR 302

ISBN 978 90 468 2306 4

www.nieuwamsterdam.nl

Voor Julie

The mind is the limit.

– **ARNOLD SCHWARZENEGGER**

MIJN MOEDER HAD TWEE PLACENTA'S en ik at van allebei. Ik had eigenlijk de helft van een tweeling moeten zijn. Toen de dokter me tevoorschijn trok zei hij: 'Grote kans dat dit kind best sterk wordt.' Dit verhaal vertelden mijn ouders me altijd, maar ik geloofde het nooit zo.

Dadelijk sta ik op uit deze klapstoel, nadat ik het klittenband over mijn veters heb gedrukt. Ik hang mijn zaakje in mijn worstelpak recht en geef een geluksruk aan de twee schouderbanden. En nadat ik de toeschouwers op de tribune heb geteld (zeventien), vraag ik coach Hargraves of hij een klap tegen mijn oorbeschermers wil geven. Wat hij doet. Dan loop ik de kastanjebruine mat op, ga in de witte cirkel staan, schud die arme Richard de hand, en zodra de scheidsrechter me laat gaan duik ik op hem af met alles wat ik in me heb. Kaboem. En in de ene seconde die ik nodig heb om zijn schouders tegen de mat te drukken hoor ik iets in zijn arm knakken. Dit is als ademen.

Je bent nooit in North Dakota geweest, maar als dat wel zo was dan wist je dat dit een prima jaargetijde is om er je hoofd te luchten. Drie minuten geef ik mezelf om buiten op de parkeerplaats bij een sneeuwklomp naar vogels te turen en wat tot rust te komen, peinzend dat het nu eindelijk november is en het seizoen pas in maart stopt, peinzend over mijn halfbakken, bezwete afscheid van dit alles voordat mijn binnenste het voorgoed opslokt.

Op een gegeven moment las ik tijdens het vak Team- en Groepsdynamiek over het idee van innerlijke leeftijd. Ik haalde er een 6,5 voor. Stel je eens voor: ergens in je zit een kleine harde perzikpit met een getal erin gekerfd, en dat getal is de leeftijd waarop je op je best bent of was. Bijna continu lopen mensen te zeiken dat ze nog niet of niet meer op hun innerlijke leeftijd zitten. Ik niet. Dit zijn mijn topjaren.

Ik geloof in worstelen en ik geloof in de Verenigde Staten van Amerika. Ik ben een motherfucking astronaut.

MIJN NAAM IS STEPHEN FLORIDA en ik ga het Division IV-kampioenschap van de National Collegiate Athletic Association winnen, in de gewichtsklasse 133 pond.

Dus. Geloof je me als ik zeg dat ik er elke dag aan denk, elk uur, minstens twintig keer per uur? Dat er verder weinig aan toe te voegen valt? Ik vertel hier de waarheid. Ik kán liegen, maar hierover zou ik nooit liegen. Als je ergens zo naar verlangt dat je er alles voor wilt laten, weet je pas hoe het is wanneer het eindelijk gebeurt. Ik weet dat er een wit podium is met acht treden en dat je daar voor de fotografen poseert met je houten trofee, die precies even groot is als een aardige bureaulok. Het gebeurt in een zaal die de Kenosha Arena heet, in Kenosha, Wisconsin, waar ze zes maten in verschillende kleuren hebben en waar alle tweeduizend stoelen blauw en bezet zijn. Onder de zaal bevindt zich een kelder met oude lampen en genoeg ruimte voor elke worstelaar, winnaar of verliezer, om alleen in een donker hoekje te gaan zitten huilen, van blijdschap of omdat het gedaan is met zijn seizoen. Iedereen gaat daar na afloop naartoe. Dat is de traditie. Maar dat duurt nog wel even, ik ben er nog niet.

Toch niet te geloven dat ik anderen erover vertelde toen ik nog een eerstejaars pikkie was, dat ik dacht dat ik wel even het zwaard uit de steen zou trekken? Tegenwoordig hou ik alles voor mezelf. Ik schaaf en spijker het alleen in mijn eigen gedachten bij. Als iemand er meer van wil weten dan vragen ze er wel naar, lijkt me, maar ik heb een kaalgeschoren kop en een gezicht dat in ruststand een gemene indruk maakt en ik word snel kwaad, iets wat ik van mijn vader heb geërfd en waar ik bij het worstelen profijt van heb maar niet bij intermenselijke communicatie. Daar heb ik ook een college over gevolgd.

Tegenwoordig loop ik niet meer op de zaken vooruit. Daar heb ik aan gewerkt. Maar ik blijf aan de arena denken, de maten, het podium. Daar kan ik niets aan doen. Ik heb visioenen waarin ik extatisch de kelder in loop. Ik denk eraan wanneer ik meerijd in het teambusje, mijn was op-

vouw, mijn korsten lospulk, zit te kakken, in een bloedheet lokaal een college volg en doe alsof ik in mijn studieboek kijk, maar in werkelijkheid met mijn ogen dicht zit te mijmeren over iets in de verte.

Ook nu moet ik eraan denken. Op een dag zal iedereen weten wie ik ben.

Man, als ik het flik schrijven ze misschien wel over me in *The New York Times*!

Als ik niet aan die dingen zelf denk, vraag ik me af hoe ik ze kan krijgen. Ideeën zijn alleen maar neuronen in je brein die chemicaliën naar andere neuronen spuiten. Droom je van armzwaaien en hoofdklemmen? Het speciale piepen en bonken dat je hoort als je bezig bent, het geluid van je eigen natte vlees dat zich inspant? Heb je weleens een moment lang naar een zweetklodder op de mat staan staren en besloten die op te likken, alleen maar omdat hij van jou afkomstig was? Oefen je je houdingen solo, rondhobbelend als een soort Quasimodo tot je knieën blokkeren? Vind je kapsels een geval van ijdelheid? Probeer je je aandacht af te leiden met een vijfhonderd fucking bladzijden dik exemplaar van *Barron's SAT Vocabulary*, waarmee je op je toelatingsexamen gegarandeerd honderd hele punten extra scoort voor je woordenschat?

Maar zoals ik al zei: het is belangrijk om niet op de zaken vooruit te lopen, dus grijp ik mijn bank in de kleedkamer beet en boor mijn blik in mijn omgeving, want je leeft alleen in het heden. De rode lockers en de pak 'm beet twintig jongens hier, de coaches die erbij staan met hun armen over elkaar, dat is het heden. De rode muren, de bank die aan mijn huid plakt, dat is het heden. De vijftig jaar van dode en levende mannen die zich in deze kleedkamer hebben afgespeeld, die zijn het verleden. Ze hadden allemaal zo hun momenten die ertoe deden, maar die zijn voorbij. Wat ertoe doet is die lucht van oxiderende huid, die geur als van een vochtige aluminium tribune, dat is ook het heden.

'Stephen krijgt bij het eten een extra stuk kip omdat ie de arm van dat joch heeft gebroken.'

Coach Hargraves is een aardige man, maar ik luister niet naar hem. Het jaar waarin mijn coach me aanspoorde om 'de perfecte wedstrijd voor me te zien en er vervolgens handen en voeten aan te geven' verloor ik meer wedstrijden dan ooit. De energie die ik gebruikte om te luisteren spaar ik tegenwoordig op, ik bewaar die voor mezelf, terwijl de stembandbrom van Hargraves voor me mijn oren in stuitert en doorschiet naar mijn hersenen. Simpele gedachten komen als bloemen in mijn

hoofd op, als losse, topzware zonnebloemen die doorbuigen en knakken als ze hun gewicht niet meer kunnen dragen. Naast Hargraves staan de assistenten. Eerik, Fink, Whiting, Farrow en Lee. In mijn beleving vormen ze één geheel, tot een van hen toevallig bij de anderen vandaan stapt. Ze staan op een rij in hun witte shirt met op hun borst het kleine hoofd van George Washington: ASSISTENT-COACH 'PRESIDENTS'. Kan iemand zich voorstellen dat ze 's avonds naar huis gaan, dat ze kinderen hebben? Hun eigen verlangens koesteren? Moeten huilen bij het horen van klassieke muziek? Ik niet.

'Florida?'

'Mmm?'

'Ik zei daarnet: nog wat bemoedigende woorden? Voor de groentjes hier?'

Ik schud mijn hoofd, haal mijn schouders op, blijf mijn hoofd schudden.

Coach liet ons al onze lessen op het grote krijtbord schrijven. Ik weet niet waarom. Een van de assistenten, ik weet niet welke, gaf ons allemaal cassettebandjes met sfeergeluiden waar we tijdens onze slaap naar moesten luisteren. Ze hebben het allemaal steeds maar over 'gemeenschapszin', de theorie dat je dichter bij jezelf blijft en meer succes boekt als je je kudde niet in de steek laat (vergelijkingen met dieren hoor je hier wel vaker). Dat doen ze om de worstelaars aan te sporen om maar niet de zwakste schakel te zijn, maar ik ben nooit de zwakste schakel, ik maak überhaupt geen deel uit van de kudde, ik pas op mezelf en dat kost me al mijn energie en tijd. In de locker naast die van mij (momenteel die van Ellis) heeft iemand lang geleden gekrabbeld: WIE WIL M'N PIEMUL ZIEN. De locker vier deuren verder was ooit van ene Mycah, we waren hier maar één jaar samen, en al die tijd wilde hij steeds stoppen omdat hij niet tegen de herpes kon die hij op de mat opliep. Ze zeikten zo op zijn schuldgevoel in dat hij bleef. De locker twee deuren verder (nu van Sherman) was het afgelopen jaar en ook de drie jaar daarvoor van Flores, een Mexicaanse boerenkinkel uit Illinois die maar bleef groeien en zijn lengte bijhield met streepjes, steeds hogere, op de binnenkant van zijn lockerdeur. Tijdens zijn verblijf op Oregsburg ging hij van 133 naar 157 pond. Sinds mei heb ik niets meer van hem gehoord. Niemand, trouwens. Flores, die kleine voeten en een slecht gebit had en zich bij voorbaat al verontschuldigde voor zijn slechte adem, die minstens drie van

zijn docenten het boze oog gaf, die terugkeerde naar Illinois en voorgoed van de aardbodem verdween.

Stilletjes gaat iets de kleedkamer rond.

Ik heb een probleem in die zin dat ik altijd mijn vingers in mijn mond wil stoppen, vooral als ik langere tijd moet stilzitten. Je kaken iets uit elkaar doen en dan met je knokkels over je tanden gaan is een genot voor je zintuigen, en het kan op elk moment van de dag. Het is goed om soms je gezicht aan te raken met iets wat harder is. Dan schrik je nooit van contact met iets anders hards. Als je gelooft dat de wereld een plek is waar geslagen wordt, waar het ene het andere treft en dat patroon zich almaar herhaalt, zoek je je toevlucht in foetusachtige houdingen en begin je naar iets te verlangen waarmee je zintuiglijk kunt aarden. Ik zeg niet dat het altijd gewelddadig moet zijn. Mijn oma had een cyperse kat, Poker, die ze op straat had gevonden. Hij vond het fijn om bij mij op schoot te komen zitten en dan kroelde ik hem altijd achter zijn oren, zoals hij dat graag had.

‘Al over drie dagen gaan we naar Miles City,’ zegt Hargraves.

Miles City is een verzameling gebouwen en mensen. Het ligt in Montana. Ze houden daar een vierkamp waarbij ik in vier uur drie keer moet worstelen. Het helpt om jezelf op dat soort basale dingen te wijzen, want daarmee ontwikkel je een mentaliteit waarmee je ze kunt afvinken. Het snelste *touché* uit de geschiedenis kwam na negen seconden. Ik wrijf over de ribbels van oude littekens op mijn voorhoofd, de plek tussen mijn ogen waar ik twee jaar geleden een klein, pijnlijk bolletje onder mijn huid voelde, zodat ik vreesde voor een enorm rottige neurologische aandoening, een tumor of bloedprop waardoor ik zou doodgaan voordat ik in Kenosha was geweest. Ik ging naar de studentenarts in de hoop een tragedie te voorkomen, en toen ik vertelde over mijn probleem kreeg ik te horen dat het een puist was.

Linus drapeert een handdoek over zijn hoofd. Met zijn linkervoet laat hij een lacrossebal rollen om zijn hielspoor tegen te gaan, die hij op de high school kreeg door crosscountry op slechte schoenen en die nooit helemaal weg zal gaan, zoals iedereen weet. Hij heeft zijn wedstrijd van vandaag gewonnen. Hij denkt erover naar huis te gaan om te lezen. Te lezen! Ik denk aan dat ene veld ten oosten van Dickinson op de weg naar Miles City waar je op werkelijk elke paal een epauletspreeuw ziet zitten.

Fink of Farrow voegt iets toe aan wat Hargraves daarnet heeft gezegd.

Coach Whiting ziet dat de worstelaars iets aan elkaar doorgeven, maar reageert niet. Sommige jongens kijken er langer naar dan andere. Het komt nu mijn kant uit.

Het is erg lastig om niet aan de banaan te denken die achter me in mijn locker ligt! Ik moet iets in mijn mond stoppen. Ik beloof mezelf dat ik de banaan later krijg. Ik heb nog nooit een van mijn beloftes gebroken, heb mezelf en mijn oma beloofd dat ik dat kampioenschap van me binnensleep. Ergens in een uithoek van de Verenigde Staten, waar niemand me kan zien, verander ik in een woest kwijlend wezen om te krijgen wat ik wil hebben.

Fuck, ik ben al de hele tijd met mijn been aan het wippen. Ik zet het stil, want het trekt te veel aandacht.

Ik woon op de gelukkigste plek op aarde. Zo hebben ze dit hier in de kranten genoemd. Het is waar. Het enige wat van me wordt verwacht is het enige wat ik wil. Dat is nou geluk. Geluk is dat je een diepere betekenis aan het leven geeft, geluk zit ergens in je, afgeschermd van slappe maten en zinloze inspanning; ik bevind me op een eenrichtingsweg in een dicht metaforisch bos zonder afleiding. Alles wat ik doe, doe ik doelbewust. Het einde van de weg bereiken is als de glorie kennen in de bijbelse zin van het woord, je persoonlijke stempel op de glorie drukken. Terwijl ik rondloop druk ik mijn stempel op de dingen. Ik heb de heiligen amper bestudeerd, maar het klinkt precies zoals hun levens moeten zijn geweest. De goede werken van Sint-Bartolomeüs werden verkeerd begrepen en ze vilden hem levend. Tot op de dag van vandaag klampen de mensen zich vast aan stukjes bot en huid van hem in basilieken, en zijn arm ligt in een kathedraal. Van al die heiligen bestaan vlekkerige portretten op papyrus met allerlei felle kleuren die spontaan opduiken rond hun hoofd. Soms geloof ik dat je die kleuren ook in het echt kunt zien, als je maar goed genoeg kijkt.

Ik heb geen geheimen. Ik heb niets te verbergen. Allebei mijn ouders zijn omgekomen bij een auto-ongeluk toen ik veertien was, waarna ik bij mijn oma introk. Ze is gestorven aan hartproblemen. Voordat ze doodging vertelde ik haar dat ik naar Oregsburg ging, dat ik zou gaan worstelen, en zij stopte al haar geld bij de polis van mijn ouders. Rudy Unger, de executeur-testamentair met wie mijn ouders me hebben opgezadeld, beheert het geld en vertelt me wat ik ermee moet doen.

Nu heeft Sherman het briefje. Hij werpt er een blik op, geeft het door aan Ucher.

Mijn oma gaf niet veel om worstelen, maar ze wist wat het voor mij betekende en daarom werd ze er blij van. Ik zei tegen haar dat ik een stukje van mijn kampioenstrofee zou afbreken en dat in haar graf zou stoppen. Tegen het einde kon bijna alles haar geen ruk meer schelen, maar ze was een goed christen en kon zo'n oudtestamentische ceremonie wel waarderen, dus ik denk dat ze er toch blij van werd.

En nu we toch in de bekentenis sfeer zitten, kan dit er ook wel bij: ik ben hier nu al drie jaar en heb gefaald. Ik neem niet graag de woorden 'laatste kans' in de mond, maar ik ben niet gek. Dit is mijn laatste kans om te doen wat ik heb beloofd. Ik heb het alweer zo'n tijd niet gedaan dat ik ben vergeten hoe het voelt om te kiezen. Je hebt wetenschappers op de poolcirkels en missionarissen in Micronesië, mensen die er vanwege de wetenschap of om God te dienen voor kiezen om te worden neergezet in vreemde, vergeten oorden waar ze over de rand kunnen gaan hangen van hun opgegeven vrije wil, waar ze neerknielen in de kerk en zeggen: 'Ik ben klaar om te horen wat God voor me in petto heeft!' en dan water over hun hoofd gesprenkeld krijgen. Ik zit in North Dakota in een stadje dat Aiken heet, waar je nog nooit van hebt gehoord, en ik ben hier alleen voor mezelf. Zelfs een idioot weet dat je niets betekenisvols kunt bereiken zonder het risico dat het mislukt. De afgelopen drie jaar zijn mislukt, maar dat zal in het licht van het succes dat ik dit vierde jaar ga behalen compleet worden vergeten; dat is iets wat men zich altijd, maar dan ook altijd zal blijven herinneren.

Ucher geeft het aan me door. Ik sla mijn benen over elkaar en bekijk het in de veilige kom van mijn schoot. Het is een wit servetje waarop met zwarte inkt geschreven staat: WE MOETEN IETS DOEN MET LOUISE. Ik geef het niet door, Linus naast me krijgt het niet, ik maak er een prop van en laat het op de grond onder de bank vallen. Keuzevrijheid is een perfect geschenk waarover tegenwoordig steeds meer mensen beschikken. Op school leer je al dat soort shit. Want tegenwoordig zijn er meer opties, iemand kan ook weggelopen van wat hem dwarszit. Maar ik doe dat niet. Ik zit opgesloten in mezelf, ik zit opgesloten in mijn vijf maanden, ik zit opgesloten, wacht er al mijn hele leven op. Ik wil de ellende. Dat heb ik beloofd. Dat heb ik mijn oma beloofd. Ik wens het niemand toe maar wil niets anders.

Hargraves zegt: 'Dood het hoofd en het lijf zal sterven.'

ZE NOEMEN LINUS EN MIJ HOMO'S, met een knipoog waar we bij staan en zonder knipoog achter onze rug om. Ze noemen ons zo omdat we zo snel onze snor drukken tijdens het kippenmaal (elke worstelaar neemt één kippenborst – Fat Henry krijgt er twee – een beetje groente, yoghurt, een appel en maximaal zes deciliter water) dat de vrouw van Eerik en die van Lee voor het team maken, twee coachvrouwen die het leuk vinden om samen ons primitieve maaltje te bereiden, maar die aardige dames worden niet uitgemaakt voor homo. Homo's baren geen kinderen die voor een kwart Arikara zijn, zoals bij Eerik, of witte kinderen, zoals bij Lee, die koken niet voor het team van hun echtgenoten met een goed gevoel in hun hart. Alleen de twee beste worstelaars van het team, dat zijn wij, worden uitgemaakt voor homo.

Ik vertrek zodra ik mijn eten op heb, ik vind het verschrikkelijk om te eten waar anderen bij zijn. Ik ben liever alleen, en samen met Linus zijn is hetzelfde als alleen-zijn en meteen een remedie tegen eenzaamheid, het is een positief alleen-zijn. Linus vertrekt samen met mij omdat hij mijn vriend is.

Linus is één meter drieënzestig, heeft dunne wenkbrauwen en acne. Ik leerde hem kennen toen hij probeerde Slim John Carpenters plek in de 125 over te nemen, wat hem lukte, en vrij snel ook. Vaak zie je van die jonge gasten binnenkomen die nauwelijks hun best doen, niet goed weten wat er nodig is om te krijgen wat ze willen; daar komen ze later pas achter, of nooit. Linus niet. Hij pakte Carpenter de 125 af, gooide hem op zijn rug, paste al tijdens zijn eerste trainingsweek een *cradle* op hem toe. Hij is eerstejaars, zit in de enige gewichtsklasse onder de mijne, is de enige van het team in wiens gezelschap ik vergeet me af te vragen hoe het zou zijn om niet te leven. Hij wist wat hij wilde zodra hij binnenkwam en zorgde er al snel voor dat alle anderen lui leken. Ik zeg tegen hem dat hij bijdehanter is dan goed voor hem is. Ik plaag hem dat hij ijdel is, want hij laat na elke wedstrijd het bloed uit zijn oren

trekken door Fink, iets wat hij per se wil, ondanks het feit dat zijn neus scheef staat sinds een fietsongeluk. 'Iedereen is dol op mijn gezicht én mijn karakter,' snoeft hij. Hij heeft een kamer verderop in de gang maar zit graag op de stoel bij mij in de kamer, achteroverleunend op twee poten, waardoor het ding piept, alleen maar om minder heimwee te hebben.

Fluitend loopt hij naast me over het centrale pad, achteruit, zonder oog voor de ijsplekken. Hij is te jong om bang te zijn voor valpartijen, er zit een zwerm kolibries in zijn hoofd. 'Ik weet niet meer hoe ijs smaakt,' zegt hij. Linus drukt voor zijn lippen duim en wijsvinger op elkaar, doet alsof hij inhaleert en blaast een ademwolk uit.

Er is amper nog iets wat ik mis, maar ik weet dat hij hetzelfde is als alle anderen en valt voor de kruimels van het leven. Helaas wordt iedereen geboren met een geheugen. Maar als ik merk dat hij zich er ellendig onder voelt vertel ik hem: als je je gedachten richt op de nietsheid van alles om je heen, nietsland, nietsmensen, nietshuizen, nietsmeren, nietskoud in je nietsbotten, dan kun je je geluk samenpersen tot een speldenprik; je bent hier om met andere mannen te worstelen alsof het je aartsvijanden zijn, ze beschadigd of erger dan dat achter te laten op de mat, tot je als enige overblijft. Ik ben niet van het ophalen van herinneringen. Welk deel van het brein zich ook met herinneringen bezighoudt, bij mij is het waarschijnlijk nogal gebrekkig uitgevallen. Maar als je je goed concentreert op de eenvoud van je eigen ritueel, zoals mannen die voorovergebogen in onverlichte plaggenhutten zitten te bidden, kun je leven zonder je geheugen. Dat is dan overbodig.

Ik zal je vertellen wat ik nog meer weet: dat de gebouwen van Oregsburg een en al schaduw zijn in de week nadat de wintertijd is ingegaan, maar ik vind het mijne altijd terug, op geur en vorm, als een hond. Dat de Frogman, die een recht gewei heeft en onhoorbaar mijn kant uit giechelt, achter een van de muren zit. Dat Linus zijn pas versnelt omdat hij *The Shining* wil uitlezen. (Hij wordt woest op me als ik met mijn pik langs zijn boeken wrijf. Dat doe ik trouwens alleen met mijn kleren aan.) Om acht uur 's avonds is het helemaal stil, niemand loopt nog buiten, zodat je denkt dat je alleen bent. Dat het goed voelt om dicht bij je gebouw te zijn, want binnen staat je bed, nog even en je ligt te slapen, tot je de volgende ochtend wakker wordt en je je weer aan een schema houdt dat strakker is dan wat de meeste mensen aankunnen, maar vooral dat je

naderende bed een troost is van speenniveau, want je weet niet wat er zou gebeuren als je doel je zou worden afgepakt.

Misschien moet ik mezelf maar eens beschrijven.

Nee, daar heb ik geen zin in. Maar om eventuele luisteraars niet teleur te stellen kan ik denk ik maar beter wel léts persoonlijks over mezelf vertellen. Namelijk dat ik in werkelijkheid anders heet dan iedereen denkt. In de derde week van mijn eindexamenjaar, ik woonde bij mijn oma in Hillsboro, ging ik tijdens het eerste semester bij natuurkunde – het vak waarbij je de spelregels van de aarde bestudeert – in het practicumlokaal achter een tafeltje zitten. Het was op een dinsdag. Mevrouw Cosgrove kwam het lokaal in en overhandigde me een envelop met in de linkerbovenhoek een rood zegel waarin OREGSBURG COLLEGE stond gestanst. Ik meende die naam vagelijk te kennen, maar het kan zijn dat ik dat ter plekke verzin. Op de envelop figureerde mijn echte naam, maar binnenin, in de brief van coach Hargraves, werd ik aangeduid als Stephen Florida. Het was een uitnodiging om voor ze te komen worstelen, met een volledige beurs. Maar omdat de Division IV geen sportbeurzen mag verstrekken, hadden ze een riant financieel pakket voor armlastige figuren (honderd procent gift, geen lening) gecombineerd met de Harriet Howard Leadership Scholarship. Dit kreeg ik vanwege ‘uitzonderlijke blijken van leiderschap en inzet en het vermogen een voorbeeld te zijn voor leeftijdgenoten op Hillsboro High School’. Als iemand je in zulke gezwollen taal ophemelt, dan geloof je hem. Het stond geschreven op een mooi vel papier dat nu in een doos in mijn kast ligt. Op dat officiële briefpapier stond dat men maar één tegenprestatie voor de beurs verwachtte, namelijk dat ik ‘in maart van het laatste jaar een presentatie over een willekeurig onderwerp’ zou geven. Geen enkele andere universiteit deed me een enigszins serieus aanbod. Voordat de brief me werd overhandigd had ik wat zitten kijken naar een paar *community colleges* bij mij in de buurt. Destijds was mijn oma ziek, anders zou ik meteen op pad zijn gegaan om coach Hargraves de hand te schudden en Oregsburg College te bekijken. Ik wil niet de indruk wekken dat ik erover na moest denken. Ik wist meteen al dat dit mijn kans was en dat ik hem zou grijpen. Op een maandag in september wist ik nog niet wat ik na de high school zou doen. Eén dag later, op dinsdag, had ik zomaar een stuk papier waarop me vier extra jaren worstelen werden beloofd. Ik belde Oregsburg tijdens de pauze na het derde uur, waarna ze me de inschrijf-

formulieren stuurden. Het ging allemaal razendsnel. Ze zeiden dingen zoals dat het qua toelatingsexamen goed zou komen, dat alles in kannen en kruiken was, en noemden me al die tijd Stephen Florida. Oma, die benadrukte dat ze amper pijn had en zich totaal niet leek te verzetten tegen haar einde, aldoor het eerste hoofdstuk van *De toverberg* van Thomas Mann herlas, stierf eind november met het boek op schoot en nam al het witte licht met zich mee.

Tijdens de eerste week van december kreeg ik een brief dat ik was toegelaten, waarna ik het eerstvolgende weekend de Greyhound naar Aiken nam, drie uur over de ND-200. Aiken was zelfs nog kleiner dan Hillsboro. Ik ontmoette coach Hargraves. Hij schudde mijn hand en zei: 'Dit is Stephen Florida. De man die gaat helpen het worstelen van Oregsborg op de kaart te zetten.' Dat vond ik lekker klinken, ik kreeg er een goed gevoel van. Hij noemde me 'een hoeksteen'. Hij was oud, de coach, maar dit was voor hem een nieuwe school en het programma begon net weer nadat het was stopgezet vanwege seksuele discriminatie. Ik stond niet stil bij de vraag hoe ze me hadden gevonden of waarom ze me hadden gevraagd. Het kon me niets schelen. Hargraves liet me achter bij de studentenadministratie, waar ik ruim op tijd werd ingeschreven voor mijn studieprogramma. Daar, bij de administratie, ontdekte ik waarom mijn naam was verhaspeld. Achter het bureau zat een vriendelijke oude dame die een stuk papier een paar centimeter voor haar ogen hield. Ze heette juffrouw Rutledge, en toen ze het papier liet zakken maakte ze zo'n broze indruk dat iedereen boven de twaalf haar leek te kunnen breken, en ze had – ik overdrijf niet – de dikste brillenglazen die ik ooit heb gezien. Ze staken als verrekijkers naar voren. Ze waren vettig en geel. Ik begreep wat er was gebeurd: er moest een uitnodiging worden gestuurd naar Steven Forster op Hillsboro High School. Deze vrouw, juffrouw Rutledge, had mijn naam verkeerd gelezen. 'Hallo, jongeman,' zei ze. 'Waarmee kan ik je van dienst zijn?' Ik tekende, ondertekende alles met *Stephen Florida*.

Had ik een reden om te wachten met verhuizen? Nee. Ik verhuisde zo snel mogelijk naar Oregsborg, met de bus, de dag na mijn eindexamen. Het was in juni. Er was niemand. In mijn nieuwe kamer in de McCloskey Hall, de kamer die ik alle vier de jaren van mijn studie zou houden, pakte ik mijn kleren uit en hing mijn nette overhemden aan een hanger. Ik wilde aan de slag. Ik trok een joggingbroek aan en rende naar buiten.

Het was niet zo warm als ik had gewild, misschien ergens rond de 25 graden, maar het licht was zo fel, alles schitterde zo erg dat ik mijn ogen moest samenknijpen om te kunnen hardlopen. Ik kwam langs een veld met kerstbomen die nog zo klein waren dat ze iets van grote broccoli-stronken hadden. Er passeerden een paar auto's. Ik rende over wegen die ik nog nooit had gezien, alles maakte een vreemde indruk op me. Mijn zweet doorweekte mijn kleren op nieuwe wegen en ik keek met gesloten ogen omhoog. Het voelde alsof ik op een onbewoonde plek was beland of ergens waar vóór mij bijna niemand was geweest, maar belangrijker nog: ik had die plek uitgekozen. Het was mijn keus, het gebeurde met opzet. Ik stopte met rennen, kilometers van Oregsborg, in een omgeving die ik niet kende maar die toch iets bekends had, als een vertekende blik op het verleden; overal velden, waar ik maar keek. Boven een daarvan zoemde een minuscuul rood sproeivliegtuig, en helemaal in de verte vloog een tweede exemplaar. Ik zag een enorme metalen arm, tientallen meters lang, die water over hectares maïs spoot. Het was net een proces uit de ijstijd. Er stonden eindeloos veel meer sproeiers, op grote afstand van elkaar, die allemaal ronddraaiden. Wanneer ik stilstond voelde ik overal om me heen bewegingen, en hoewel ik nooit in een vliegtuig heb gezeten, wist ik dat als je daar rondvloog en naar beneden keek, de grond bezaaid zou zijn met gigantische groene cirkels. Ik begon al heel snel van Oregsborg te houden.

Ik hapte drie jaar uit mijn leven, offerde ze als knappe maagden die in een vulkaan worden gegooid. En ik wil niet liegen en zal dus niet zeggen dat ik niet had verwacht inmiddels al kampioen te zijn. Gemakkelijk zou het niet worden, dat niet. Maar dat is iets wat je met je botte kop pas achteraf ontdekt. Ik worstelde en worstelde met die botte kop van me, hing drie jaar lang de imbeciel uit, en tegen het eind van die rit begon het me eindelijk eens te dagen dat ik de beker nooit in handen zou krijgen omdat ik die verdiénde, en al die tijd was ik vaak zo moe dat ik er bijna van moest kotsen, zo ellendig dat ik er bijna van moest kotsen. Maar waarschijnlijk ben ik al die tijd benieuwd geweest wat er in mijn vierde jaar zou gebeuren, het allerlaatste jaar van mijn leven, dat lang lijkt te duren en heftig aanvoelt, als een zwangerschap of een trip naar de Noordpool, en omdat het zo lang duurt breng ik het deels door met het knippen van mijn teennagels op mijn bed terwijl Linus op mijn bureaustoel Stephen King leest. Op andere momenten overpeins ik hoe